

Циганинът цар

Имало едно време един цар и една царица. Те дълго време нямали деца. Минала година, две, три след като се били оженили, но дете все не се раждало. Уплашили се царят и царицата – какво ще правят! Не бива царството без наследник да остане!

Събрал царят всички мъдреци в царството да му дадат съвет как да постъпи. Изправил се най-старият от тях и рекъл:

– Царю, най-добре е да намерите някакво малко дете, изоставено от родителите си и да го осиновите, а пред хората да обявите, че ви се е родил син. Щом детето е изоставено, никой няма да го потърси и така няма да се разбере, че наследникът ви не с царска кръв!

Съгласил се царят. На другия ден той пратил своите хора и след дълго търсене успял да намери само едно дете – циганче, подхвърлено от бедните си родители, които били копанари.

Взели детето и го отнесли при царя. На другият ден обявили, че царицата има син и цялото царство започнало да празнува, че царят най-накрая се е сдобил с наследник. Когато детето поотраснало царят започнал да го обучава на маниери, на управление и военно дело, та да му бъде достоен заместник, когато се наложи.

Изминали така двадесет години. Момчето-копанарче станало млад момък. Рекъл му един ден царят:

– Хайде, сине, да обиколим царството. Да ти покажа какви хора живеят, какви хора ще управляваш.

Събрали царската свита и тръгнали младежът да опознае своето царство. Много път изминали и един ден стигнали до голяма гора. Спрял бъдещият цар и се огледал, огледал, па възкликнал.

– Ех, какви хубави върби – какви корита, какви копани, какви лъжици стават от тях!

Като чул това старият цар възкликнал:

– Ех, сине! Аз колко време се мъчих цар да те правя, а ти пак копанар си остана!

